

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

Corpus verò in terris conditum multis admodum miraculis clarum, cuius apud Deum meriti esset, egregie declarauit.

VITA S. MEDARDI EPISCOPI NO-
niomensis. ex ea qua est per Fortunatum presbyterum. Migravit ex hac vita anno Domini 556.

Beatissimus Medardus egregie sanctitatis vir, pater Nectardo, matre verò Protagia genitus apud Salerniacum, hæreditariam prædecessorum suorum possessionem, natus atque altus est. Erat itaque sanctus sub parentum tutela diligenter educatus, studioque literarum adhibitus, breui temporis spatio præ cæteris consodalibus suis scientiæ limine eminentiùs claruit. Porro adhuc puer præcipuo quodam pauperum aléctorum studentebatur: adeò ut frequenter & cibum & vestimentis sibi necessarium detraheres, ac pauperibus uolè admodum largiretur. Et quanquam non ea propter parentum indignationem incurrens, pius tamè puer cui pauperum cura assiduo sub ore viuebat, nullo modo ab eo benefaciendi ratio reuocari poterat.

Cum die quodam parens eius ex itinere fessus, equos suos in prato viridi custodiendos committens, fortuito hominè quendam ephippijs onustum transire videret, percunctari puer cœpit, quare causa tam graui onere onustus incederet: cumque via satis laboris ac molestiæ adferret. Cumque iussu voce responderet, equum suum casu decessisse, puer, qua erat benignitate, statim vnum eius equis obtulit, ac hæstranti viatori precum obtrusit. Eques tam insperato munere oblatatus cum multis gratiarum actionibus laudatus cessit.

Post

Junij 8.
Patria eius.

Benignitas
eius in pauperes.

Aquila eun-
a pluua tu-
etur.

Post eius discessum cum iam instructo prandio puer per quendam seruitorum ad mensam vocaretur, ille qui ad id missus venerat, eminens prospiciens, vidit puerum propter effusam imbrium vim latebras quarentem: & ecce aquila ex panis super eum alis volitans tam congruenter puerum cooperuit, ut cum circumquaque pluma illa grassaretur, puer tamen nullam eius iniuriam perciperet. Quo viso seruulus ingenii sane admiratione captus cocitus reuertitur, & parentibus totique familiae non sine multa stupefactione, aquile super puerum ex ordine pandit obumbrationem. Illi auditis mirabilibus ruunt certatim ad locum, si forte visu etiam probare possent, quod auditu didicerant. Vbi vero illo ventum est, intuentur diligentius & ipso suorum oculorum testimonio miraculum veraciter consentunt. Pater & mater praegaudio super filium illachrymantes Deo puerum commendant, ac non sine multa deuotione charissimae suae sobolis innocentiam retractant. Inter haec milites, quibus equorum cura incumberebat, recensitis equis, vnum deesse reperiunt: quem a puero indagantes, blandè ac leniter paruulum demulcent, instanter ab eo requirentes, si quam per eum damni huius adiuuare possent recuperationem. Cumque a familiae de causa & priuatim & publice argueretur, appropinquans patri rem ei ex ordine pandit. Miratur pater filij benignitatem, & licet damni aliquantum sibi non ignoraret imminere, tamen deoptima pueri indole sibi gratulatus est plurimum. Interim Christus Dominus qui nulla re magis, quam benignè faciendi disciplina delectatur, ipso eodem momento, magnum subito dignatus est declarare miraculum. Nam cum denuo equorum suorum

Equus dicitur
nihilus resti-
tuitur.

scitè recenserent numerum diuina sic operãte ma-
 festate, totam eorũ integritatem ex improviso re-
 perunt. Mirantur astantes, familia cuncta lætatur.
 Pater cũ matre filium q̄ familiariter amplexatur,
 & vt in altiora se subrigat, lachrymabiliter cohortatur.
 Fili, aiunt, omnia nostra tua sunt: Tuo, aiunt,
 & nostro, vt tibi visum fuerit, in Dei gratia vt erg
 patrimonio: vt nos tecũ consortes perẽnis vitę ha-
 beas in præmio. Nõ diffidebãt enim se eius oratiõẽ
 inuari quẽ rãtis à Deo virtutib⁹ illustrari videbãt.
 Accidit postmodũ, vt inter indigenas de termi-
 nis nõ modica oriretur altercatio. Cumq; post lon-
 gum contentionem ad dirimenda agriculturę suę
 processissent cõfinia, contigit & puerum Medardũ
 esse. Vbi verò ventum est ad locũ, cũm diuersi di-
 uerla sentirẽt, puer cernens lapidem terrę fixũ, qui
 eorum terminos distinguebat, super eum pedem
 iecit, dicẽs: Hic est terminus & huius cõtentionis
 iudex certissimus. Et ecce ad leuissimũ eius conta-
 ctum lapis ille itã subsidit, velut cera à facie cadẽ-
 tis ferri liq̄scit. Apparet equidẽ figura plãtę pedis
 in eadẽ caute adẽdõ subtiliter expressa, vt nullo
 artificio expressius exsculpi possit. Ita cõtentione
 clarã Dñm, qui magna operatur in minimis, glo-
 rificãres, redierunt in sua. Extat idẽ lapis in hodie-
 riq; diẽ, magnãq; apud oẽs veneratiõis habetur.
 Perspicientes autem boni parẽtes bonę sobolis
 aliquantũ indolem, Episcopo eum, qui tunc Viromandẽsi
 episcopatũ gerat ecclesię, cõmendauerunt, qui eum beneuo-
 lenter in omni disciplina ingenuẽ & libe-
 riter admodũ educauit. Decursis autẽ magna cũ
 cõstitatis laude inferiorũ graduũ ordinib⁹, tãdem
 clericali coactus est ad officiũ. Postquam verò
 in suõrũ doctoratõẽ initiatus est, Deus per multã cũ insignia
 mundõ

Vestigiu
dis eius in
saxo perdu-
rat.

Fic sacra
des.

**Creatur Vi-
romandensis
Episcopus.**

mando non dedignatus est declarare. Interea Viromandensis antistes magno sui relicto desiderio ad superos migravit: & Medardus licet inuitus ad ecclesiastica gubernacula admotus est. Quod verò inuitus suscepit feliciter & intèrè administravit. Plurimos siquidem de ipsis mortis faucibus ad vitam & verbo & exemplo reuocauit. Verum cum vniuersa fere Gallia ante deuastata esset, quàm ad eam Sedem promoueretur, & adhuc infinitis subiecta miseris, intolerabilibus Vandalorum, Hunnorum, Hungarorum & aliarum gentium irruptiones lamentareretur: prorsus ut præ nimia desolatione ad internecionem vsque indigenæ omnes pœnè denegassent; vir sanctus Viromandensem Sedem, sanctis vsus cõsilio, Nouiomum transtulit. Dum autem hæc fiunt Eleutherius Tornacensis Antistes (qui à puero intima familiaritate Medardo coniunctus fuerat) vite munere sanctè perfunctus ad celos migravit, & Medardus regis ac procerum ac plebis denique totius voluntate, eiusdem ecclesiæ curam suscipere cogitur. Igitur cum importunis populi clamoribus volens nolensque ad eam pariter dignitatem traheretur, paruit vir sanctus & duas illas ecclesias, vtrique tamen Cathedrali suo honore permanentes, vnam fecit. Ibi verò quot & quantas a fera & barbara planè gente & idolorum superstitioni nefariè addictæ, passus sit iniurias, nullis verbis explicari potest. Vicit tamen viri sancti constantia impios eorum conatus, quibus non raro ad supplicium eum expetebant. Vicit, inquam, & duriora adamante infidelium corda pietatis studio ita molliuit, ut ferocem illam Flandrensiem gentem suæ Nouiomensis ecclesiæ associasse gauderet: quas totis quindecim annis, licet aliquo itinere

**Episcopat
Nouiomen-
instituitur.**

**Suscipit eu-
ram ecclesiæ
Tornacensis.**

interiua
formar
Huius
te trans
ptus mig
rius R
mortem
bus & a
tus eius
lchryma
lumeris
Suessioni
ad feretru
te qua mir
recepit.
Cum ve
quidã vastr
unctus, pe
ne multa
Confessoris
omnia diffi
impedum
te lætitud
sua memb
loris colum
santo gratu
timulo deso
ad celos eu
Peractis a
notarius vi
morare vo
geberto fili
signi opere
gento ac tie

inernallo remota essent, ad diuinum cultum informare non destitit.

Huius autem temporis spatio in omni sanctitate transacta grauiissima corporis infirmitate correptus migravit ad Dominum. Ijs forte diebus Clotarius Rex decumbentem inuulerat, atque ut se post mortem Sueffionem transferri patereur, & precibus & auctoritate peruenit. Itaque ut primum obitus eius certior factus est, per medias plorantium lachrymas cum Episcopis irrumperens rex suis iumentis corpus sanctissimum sustulit, & ad vrben. Sueffionicam traustulit. In via vero coecus quidam ad feretrum accessit eiusque contactu, fidei virtute qua mirabiliter incensus erat, oculorum lumen recepit.

Obitus eius.
ex Clotarius suis iumentis contactus gestat.

Cum vero ad locum sepulture peruentum esset, quida vastis cathenarum loris brachia surasque demectus, per medias sese properasium turmas non sine multa difficultate iniecit. Cui mox ut sancti Confessoris concessum est tangere operimentum, omnia dissiluire repagula cathenarum, diruptisque impedium vinculis, cum multa gratiarum actione letabundus exultabat. Postquam vero sacratissima membra tumulo clausa fuere dua niuei cantharis columbae caelitibus demissa alarum applausu sancto gratulari visa sunt: & ecce alia quaedam de tumulo descendens pari candore cum duabus illis in celos euolauit.

Peractis autem beatissimi athletae inferijs Rex Clotarius viri sancti corpus nouae ecclesiae fabrica honorare voluit, sed morte praeventus id negotij Geberto filio suo commisit; qui ecclesiam, sancti operis visendam, construxit & auro atque argento ac necessarijs in officio ecclesiastico ornamento

FFF

mento

mentorū varietatibus exornauit egregiè, ac postremò censu redditibusque regijs excellenter ditauit: & quod multo præclarior est viros pietate & eruditione præstantes vndeque euocauit: qui die nocteq; diuinis ibidem Deo laudes exoluerēt. Ibi verò per beatissimi Põtificis Medardi meritum gloriosa fulgent miracula: ibi varijs detenti infirmitatibus grata consequuntur remedia: ibi peccatores graui conscientie pondere pressi subleuamini sentiunt & Christi gratiam abundanter obtinent: quam nobis idem Dominus sancti Confessoris sui intercessione quoque largiri dignetur.

MARTYRIVM SS. PRIMI ET FÆLICIANI. ex eo quod est apud Surium. Passi sunt anno

Domini 303. Marcell. Pap. 7. Dioclet. & Max. 20.

Turij 9.

Primus & Fælicianus ciues Romani, ac Christianæ religionis cultores eximijs, eam maxime ob rem compræhensi & in vincula missi

sunt: quòd idola negarent se responsa dare posse,

nisi prius hi duo athletæ dijs sacrificarent. Sed cum

illi Christi bonitate egregiè confisi non modo vincula

sed mille mortis genera impio demoniorum

cultui præponerent, lætique carceris squalorem

vincti subirent, nocte concubia Angelus Domini

fractis cathenarum vinculis illas abire cõcessit.

Post dies verò aliquot iterum compræhensi, Imperatorib;

Diocletiano & Maximiano oblati sunt,

qui eos ad phanū Hereulis deduci iusserunt, vt ibi

ra idolo offerrent. At illi, spreto eorum imperio,

constanter amentiam redarguerunt impietatemque

detestati sunt. Igitur carnifices cum eernerent

tos martyres in cõfessione Christi immobiles, motum

in desiderio habere, virgis eos crudeliter ca-

Angelus eos
è carcere
liberat.

derunt: que maic
latu Imp
derunt e
qui eos fe
Numenta
precibus
rare cessã
o ad tribu
Cumque ea
celas exec
uilos faci
quidẽ F
bitz, quas
ceclus est.
ne potiùs
eligere
Cui San
moras? C
gata plus
lumina cu
mihi cad
speda per
mo ter M
um adhare
bit. Hæc
am ligari &
precepit
ansit imm
plijs, Dec
oma refec
bat. Ea res
cepit vt flag
solatio de

